

הודעה משמחת

והרי הודעה משמחת.
מכירים את הכותרת האנמית הזו? הודעה משמחת על כל שטות שמישהו כתב או עשה?
היא תמיד מצחיקה אותי מחדש. מה משמח בזה שהוצאת ספר? שמצאת את העט שלך?
שפתחת גמ"ח למכירת מוצצים בשעות לא נוחות? **שום דבר משמח**.
ובכל זאת, אם כולם משתמשים בכותרת המגוחכת הזו -
גם לי מותר.

וכעת, ברשותכם, נעבור להודעה עצמה.

* * *

השם המקורי של רשימת התפוצה היה 'החבילה של נתן', אך לאחר מסע ייעוץ מפרך של דקה וחצי פלוס חשיבה נוספת, הוחלט ברוב קולות לשנות את שם הרשימה למשהו... אחר.

השם שנבחר: **הפעקל'ע של נתן**. ותודה עמוקה לרב אבימי על הרעיון, הקרייאטיב והקרטיב. רשמו נא לפניכם: קרטיב אננס טעים פי כמה מרמזור. חבל על זמנכם וכספכם, ידידי.

את המיתוג החדש ביצע בחינניות מר יונתן ליפשיץ, והנה כתובת המייל שלו לשליחת מחמאות. (tantanlif22@gmail.com).

מאמין שיום אחד יבוא מישהו עם כיסים עמוקים ויזמין ממנו מיתוג מחדש למדינת ישראל כולה ולאביגדור ליברמן, שני אלו סובלים מתדמית ממש גרועה, כזו של מעצב גרפי בעשר שקל. ועד שזה יקרה...

מוזמנים בחום להביא את דעתכם על הלוגו (לינק בסוף), וקחו בחשבון שאם תכתבו דברים שליליים יקרו לכם דברים ממש רעים, אבל לא אמרתי שום דבר.

ואחרי כל הדיבורים, הנה הלוגו החדש - - -

הפעקל'ע של נתן

אל תדרכו עליי

זה היה לפני שנים רבות, ועליי לפנות קילוגרמים של אבק מעל מדפי זכרוני כדי לשלוף עבורכם את הזכרון ההוא. רק רגע, רגע, והנה הסיפור, בבקשה.

הייתי אז איש צעיר מאוד, אחד כזה עם מבט תמים, אחד כזה שסבור שהעולם פחות או יותר שייך לו באופן בלעדי, ואחד כזה שסבור כי הכל סובב סביבו. ביום בהיר אחד נקלעתי לצ'יינג' קטן ונחמד ברחוב בר אילן בירושלים. עמדתי בתור כמו כולם, והדקות נקפו להם באיטיות, דקה אחרי דקה אחרי דקה. תק תק וכל זה. מידי פעם אחד מין הממתינים בתור מחה את זיעתו הניגרת, התעמת עם הממתין מאחוריו לגבי מיקומו בתור, רנדומלית לגמרי, והצ'יינג'ר השגיח בעיניים פקוחות שאיש מהממתינים לא יזיז חס וחלילה את תריסי המזגן. הוא ידע היטב: אם הממתינים יתחילו להסיט אנא ואנא את תריסי המזגן, המריבות שלהם לא ייגמרו לעולם. כעיקרון, מריבות על תריסי מזגנים יכולות להימשך גם אלפי שנים ברצף, אלא שחס עלינו הבורא וימינו קצרים מידי.

כך או כך, תורי כמעט הגיע. עמדתי סמוך ונראה לדלפק השירות. משם - הסתובבתי בהנאה אחורנית ובחנתי את דלת הכניסה לצ'יינג' הקטן. סך הכל שני מטרים ממני, ועם זאת לקח לי עשרים דקות להגיע ממנה עד מיקומי הנוכחי, קרוב קרוב לדלפק השיש הירקרק.

הוצאתי מכיס חליפתי את אלפי השקלים שבהם התעתדתי לקנות מאות דולרים לכרטיס טיסה לרבינו הקדוש, וגחנתי על הדלפק. להפתעתי, שמעתי... ציוץ!
ציוץ?

השפלתי את מבטי כלפי מטה, ושם זה היה: ילדון קטנטן ורזה, חיוור, מיובש, לוחש בקול מבוייש: סליחה, אדוני, הייתי כאן מזמן וזה התור שלי עכשיו...

מה תור שלך, ילדונצ'יק. איפה צצת בכלל. חכה בשקט. השתקתי אותו עם מבט מזרה אימים, אתם בטח מכירים את המבט הזה. נו, המבט הזה שאנחנו יורים בילדים המופרעים של השכנים שמפריעים לנו באמצע הסייטה. הילד נרעד והשתתק, ניסה לאחוז במדף השיש מעל ראשו כדי להבהיר לכולם שהוא גם ממתין לקבלת שירות, אך התעלמתי ממנו ופניתי לצ'יינג'ר ללא שהיות. הנה כסף ישראלי, בבקשה תן לי דולרים ותעשה את זה במחיר ממש טוב.

השחלתי את השטרות בחריץ הזעיר תחת חלון הזכוכית המבוצר, וסימנתי לו שיגביר קצת את הווליום במיקרופון שלו כי יש פה רעש אימים ואני מתקשה לשמוע אותו. הצ'יינג'ר לבוש הזברה עשה כבקשתי וגם האיר לי פנים. מה נשמע נתן, מה שלומך, נוסע לרבנו, אה? הלוואי עליי, אשריך...

הוא הקיש בזריזות במחשבו ובדק את השער היציג, חכך באפו והוריד מעט את השער 'חברים, נתן!', ומכר לי דולרים במחיר נחמד. כשעמדתי לסיים וללכת משם, הוא הגביר מעט את הרמקול שלו, ופנה אליי שוב: נתן, של מי הילד הזה? לא יודע, עניתי, והתחלתי לפלס את דרכי החוצה בין קהל הממתינים המזיע והרוטט.

ואז, רגע לפני שהגעתי אל דלת היציאה, שמעתי את ההתפרצות - - - קולו של הצ'ינג'ר רעם בווליום מחריש אוזניים, הקירות צלצלו והחדר כולו נרעד. הוא כיוון את הארטילריה אל יהודי נכבד לבוש פראק שכעת ניגש לקבל שירות, מן הסתם היה הממתין שמאחוריי:

רבינו, אין לך לב? אתה לא רואה פה את הילד הקטן? למה אתה מרשה לעצמך לעקוף אותו? אני לא ראיתי אותו עד עכשיו כי הוא בקושי מגיע לדלפק, אבל אתם רואים אותו, כולכם, כבר חצי שעה. מנסה ומנסה להגיע לדלפק כדי לקבל שירות. גם הוא בן אדם, גם הוא רוצה כבר לסיים ולצאת מכאן.

בעל הפראק שמט את כתפיו וניסה לתרץ שהוא ממחר למסור שיעור. טעות.

טעות טעות טעות.

הפיזזים של הצ'ינג'ר עוטה הזברה נחרכו, והוא העלה עוד את הווליום, החדר כולו עמד להתפוצץ מהטונים:

אני לא מדבר רק אליך, אדוני. אני מדבר לכל מי שעומד פה בחנות. כן, נתן - גם אליך, אין לכם לב?

אתם לא מתביישים? כולנו היינו פעם ילדים, למה אתם עוקפים אותם בתור? רק בגלל שאתם גדולים והם קטנים? אה?...?

ואז הוא כיבה את הרמקול שלו לגמרי, ונתן לילד את השירות הכי טוב שהוא נתן אי פעם למישהו.

ובעוד שאר הממתנים בחנות שפשפו את אוזניהם האדומות, יצאתי לי אני לבחוף, וידעתי כי הבחור צודק בכל מילה.

עד פה הסיפור, ולמה נזכרתי בו היום?

כי בימים האחרונים הייתי במכולת השכונתית הקטנה והנחמדה שלנו, והסיפור כולו צץ מול עיני. הפעם זו הייתה ילדה קטנה, לא ילד, יחי ההבדל. וחוף מההבדל הזה - הכל היה אותו דבר. הילדה הקטנה שוב ושוב נעקפה, שוב ושוב. פעם על ידי נער, פעם על ידי נערה, פעם על ידי יהודי לבוש פראק ופעם על ידי יהודי לבוש בגדי עבודה או סתם כך אברך ממהר לכולל. נו, ילדה קטנה, שויין, שתחכה עוד דקה, מה קרה.

וזה כל כך לא בסדר, באמת. הרי אלו היום הילדים של השכנים, ומחר - הילדים שלנו. אז למה לעקוף ולרמוס אותם?

אוף.

רשות הרבים

היום הזה הפעקל"ע מתחיל לקבל כיוון, וזה זמן נהדר וחגיגי לתת את בימה לעוד אנשים. לכם, הקוראים. להבא הוא יכיל את דעתכם בנושא מסויים. בפעם הזו בלבד הוא יכיל רק את תגובותיכם על העלון הראשון - כי זה מה יש.

עלון הפיילוט כלל כתבה על הרב בלוי צ"ל + טור קצרצר על רוקח בשם רמילה. היות שאין בידיי את שמות המגיבים, התאמתי להם שמות על פי תחושת בטן.

וכך כותבת לנו גברת עליזה מבית שאן:

העלון היה נחמד, קצר ולעניין. אמנם חכייתי למשהו יותר מזה, הוא לא היה מפעים מדהים וגרזנדיזי אבל גם לא הדבר הכי גרוע שקראתי מאז המדריך המדובר (שלא קראתי...) המילים על הרב בלוי מרגשות, למרות שלא הכרתי אותו /שמעתי עליו. ראיון עם רמילה ממש העלה חיוך על פניי ואשמח לקרוא עוד ראיונות כאלה עם אנשים סתם מהדרך, מומלץ שיהיו יותר ארוכים ומפורטים (כמובן שבתור בבית מרקחת זה לא מתאפשר וכו') (בכל אופן, מחכה לעוד: ראיונות, הגיגים ומחשבות וכל מה שתכתוב. תודה רבה מראש!

אמממ.. טוב, תודה רבה על התגובה הארוכה והמושקעת, קודם כל. שומע את הביקורת, מקווה שהחומרים הבאים יקלעו יותר לטעמכם.

וכך כותב לנו רבי יענקי מעפולה:

שמע, יש לך את זה. זה ברור. כל מה שתכתוב יש לו ארומה מעניינת ומושכת - אבל. (לא חשבת שיהיה בלי אבל, נכון?)
מה אבל? היה מאוד עצוב להיזכר ברב בלוי בזמן שמחתנו. ציפיתי לפחות על ההתחלה למשהו קורע. לא קורע לב...
בידידות,
שלך, יענקי.

תודה יענקי על התגובה ועל העידוד הבלתי פוסק בהודעות פרטיות. כיף שאתה קיים...
לגבי הרב בלוי - אי אפשר רק לקשקש שטויות, צריך להביא גם חומרים יותר רציניים, כאלו שלפחות ינסו לתת משהו מעבר.
מקווה ומתפלל שמדור כס הוידויים יהפוך למשהו רציני יותר, משהו שבאמת יעניק משהו לאנשים.

כי בסך הכל, בינינו, כשאתה יושב ומקשיב לבנאדם, ויהיה זה כל אחד! תמיד תגלה בו אוצרות בלתי רגילים ומרגליות נהדרות. רק להקשיב - ולמצוא אותם.

וכך כותבת לנו גברת פריידל מהגולן הרחוק:

הפינה 'כס הוידויים' נראית מבטיחה מאד, ואכן הפרק הראשון שלה (על רמילה) עשוי היטב. מעניין, מצחיק, ומעורר מחשבה.
(פחות התחברתי לקטע על בלוי)
רק הערה על הלוגו - זה נראה ממבט ראשון שכתוב 'יונתן' (בגלל שני העיניים של הסמיילי).

תודה על המאמץ לשלוח תגובה מהרי הגולן הרחוקים, קודם כל. שנית, תודה על המחמאות. לגבי הלוגו - כן, הוא שונה והוחלף, למרות שהוא היה נהדר בעיניי.

וכך כותב לנו בחור צעיר בשם מוטי הלמן:
 חזק! באמת חזק!
 [אבל קראתי רק את החצי השני שלו....]

אם זו רוח הראיונות תביא לפחות אחד כזה כל יום להעלאת מצב הרוח הגרוע לפעמים...
 כל ראיון יהיה עם אופי משלו, הרי זה כל העניין, לא? להביא את המרואיין אליכם,
 הקוראים...

וכך כותבת לנו גברת שרה מבני ברק:
 תענוג לקרוא!
 כמה דקות של חיוך וצחוק כנים באמצע היום (או במקרה שלי, על הבוקר)

תודה ענקית!
 תודה רבה, כיף לשמוע.

וכך כותב לנו רבי יגאל חג'ג' שיחי':
 התוכן מעולה! התור על הרב בלוי מרגש והראיון מצחיק כמו כל הקטעים שלך. רק הערה
 קטנה לגבי אופן שליחת המיילים - לשלוח את המייל בעותק נסתר. שלא ישווקו כתובות
 המייל הלאה.. תודה!
 ובכן, רבי יגאל - אעשה כל מאמץ לא להעביר כתובת הלאה. פוי, זה ממש בזוי. מה שכן -
 יתכן ובטעות מספר קוראים בודדים קיבלו הודעה ובה עוד כתובות מייל בודדות - ועל כך
 התנצלתי. רוב מוחלט קיבלו את החומר דרך הגוגל גרופס.
 ו..שמח לשמוע שנהנית מהקטעים, הרי המטרה המשותפת של כולנו היא להצחיק אותך.
 תתחיל לחייך, רבי יגאל! החייך יפים!

וכך כותב לנו מר ביסמוט מבאר שבע:
 בקטע של הרב בלוי היה נראה ששכחת לרגע את סגנון הכתיבה שלך אבל הקטע השני
 מעולה.
 לא יודע לגבי זה 😊

וכעת, נעבור לתגובות שכתבתם בנוגע להגיגים במוצאי חג הסוכות. נראה שהעוילים כעוס
 מאוד על מערכות העיתונים שלנו, ואין בכך כל פלא, בכנות.

נפתח בתגובתו הרועמת במיוחד של יוני שפירא:
 מסכים עם כל מילה.

אתה לוקח עיתון של שלוש מאות עמ', מתוכו כחצי מהעמודים - עמודי פרסומת. עוד כמה
 עשרות עמודים - כתבות שיווקיות למיניהן. נשארנו עם 3-4 כתבות מעניינות - מרוחות על
 כמה שיותר עמודים, כולל הפטנט למרוח לפני כל כתבה כפולת עמודי שער. פשוט
 מגוחך.

כמו כן גם אני התעצבנתי על החוצפה של הראל ושל מפרסמיהם, והבעת את זה בצורה
 חריפה ומדוייקת.

הם באמת חושבים שאנשים עד כדי כך מטומטמים?
 או שהם סבורים שלמרות שאנשים ישימו לב לפארסה, המסר יחלחל בכל זאת לתת
 מודע שלנו (זה מה שלומדים בבית ספר לפרסום?)
 אשר על כן אני מתחייב בזאת לעולם לא לעשות שום ביטוח ע"י חברת הראל!!!

בום. לפרצוף שלהם!!!
כל מילה, יוני יקירי. כל מילה.

נמשיך בתגובתה של גב' שפירא:
אתה צודק.

אבל העיתונים אינם הכתובת הבלעדית למחאות. יש צורך למחות גם בפני משרדי הפרסום ו'בעלי המעשה' - אלו שמממנים אותו - כלומר - ביטוח קוקוריקו. (ובלי קשר, הם חברה דפוקה! הייתי צריכה לשחרר מהם סכום כסף של פיצויי פיטורין. עברתי שבעת מדורי גיהנום כפולים ומכופלים עד שהם שחררו משהו!) משרדי הפרסום לא בהכרח אשמים במשהו. המנגנון כולו צריך ניעור, חוסר היושרה הזו. ואגב, לא בטוח שהחברה המדוברת גרועה יותר מאחרות.

ורבי יגאל חג'ל ממשיך להגיב, הפעם הוא כותב כך:
אתה פשוט חייב לנצל את הכישרון שלך... אתה לא יכול להמתין עם זה פן יהא מאוחר. תפסיק לילל, רבי יגאל. די לנבואות הזעם. מי מאוחר, מה מאוחר. חיים ארוכים ושמחים!

רבי ישראל מרכסים כותב כך:
גם אני כעסתי כאשר קראתי את הכתבה הזו, קצת נרגע לי כאשר כתבת שהיה כתב שבאמת כתב את הכתבה אבל עדיין מרגיש לי מוגזם.

תגיד, רק אני מרגיש שאתה חייב להתנצל אחרי כל פעם שאתה כותב נגד מישהו או משהו?

אבל מבין אותך טוב, למה להרגיז אנשים סתם אם אפשר להעביר את המסר ללא נפגעים.
העיקר תודה רבה
הוא מותיב לה והוא מפרק לה. חן חן!

ולסיום, נקנח בתגובה קולעת במיוחד של יצחק מטבריה:
דעתי שלקרא עיתונים זה סוג של מזוכיזם וחוסר ברירה אני אישית מעדיף ספר טוב אמיתי השנה קראתי בפעם ה... את "לך לך בני" היה שווה מדוייק.

יש לכם מה לומר בנושא עקיפת ילדים בתור? מוזמנים לכתוב אותה כאן. תגובות נבחרות יפורסמו בס"ד בפעקל'ע הבא.

<https://goo.gl/forms/5a5v9q7ZrUhShNWP2>

וזוהו להיום, תודה שקראתם, מוזמנים בחום להגיב כאן:
<https://goo.gl/forms/YWcyuPM60Ap38M6Z2>

שבוע טוב לכולנו,
שלכם -
נתן גלנט.

להצטרפות לרשימת התפוצה - Ng054ng@gmail.com